

Літачок над класом

Василь Горбатюк

Хвилюючі дні настали для Сашка: незабаром до школи. Мама накупила зошитів, олівців... Гарні такі, пахучі. Так і хочеться в руки взяти погратися.

— Не чіпай, а то замацаєш зошити — писати ні в чому буде! — відгонить його мама від шкільних обновок.

Еге ж, спробуй не чіпати, коли так хочеться.

Тато головою хитає докірливо:

— Ну й непосида ти, Сашко! Важко тобі в школі буде. Там же дисципліна, це тобі не на вулиці гасати.

— А яка вона — та дисципліна? — цікавиться Сашко.

— Хм, яка... Побачиш...

І ось настав перший день навчання. Сашко сидів за новенькою партою, що приємно холодила руки, слухав учительку. Спершу він, правда, роззирнувся по класу, оглянув усі стіни й кутки. Шукав, де ж це вона, та дисципліна, про яку казав татко. Хлопцеві здавалося, що вона має бути великою, громіздкою, наче шафа. Але, нічого схожого у класі не побачивши, він вмотивувався зручніше за партою і почав слухати Галину Петрівну.

Вчителька одразу ж сподобалась Сашкові. Молода, гарна, вона дзвінким, бадьорим голосом привітно звернулася до першокласників. Від того її голосу Сашка ніби вгору підносило, хотілося легенько випірнути з-за парти й закружляти в повітрі, під самою стелею.

То що ж дивного в тому, що Сашкові руки, ніби самі, без хлопця, витягли із зошита промокашку і зробили з неї літачка? Такого легесенького літачка з гострим дзьобиком і стрімкенькими крильцями.

Ті капосні руки гладили, пестили літачка, а потім узяли та й пустили його дзьобиком угору.

Галина Петрівна саме писала на дошці і коли обернулася — просто до неї, плавно похитуючись, наближався літачок. І вчителька, і всі у класі мовчки, ніби зачаровані, слідкували за тим нежданим літачком. А він крутенько розвернувся над учительським столом, наче збирався приземлитись на ньому, але в останню мить передумав і сів на підлогу якраз біля Галини Петрівни. Ще й ткнувся своїм носиком їй у ногу.

Вчителька обвела очима клас.

— Хто пустив літачка?

Сашко зіщулювався за партою. Клас мовчав.

— Хто це зробив? — допитувалася учителька.

Лише зараз Сашко збагнув, що у нього в руках уже немає літачка Щойно був — і нема! Як же він опинився там, посеред класу, біля Галини Петрівни? Сашка навіть у жар кинуло. Як же він випустив його?

Здерев'янілими ногами хлопець почав шукати під собою підлогу.

— Це... я.

Галина Петрівна суворо глянула йому в очі:

— На уроках так робити не можна. Я ж пояснювала вам, що треба сидіти тихо, уважно слухати, про що розповідає учитель, і старатися все зрозуміти й запам'ятати. В цьому й полягає дисципліна.

Так ось що таке дисципліна! А він думав — як шафа...

— Я... я зрозумів, — тихо мовив Сашко й звів на вчительку очі.

Галина Петрівна усміхнулася:

— От і добре. А цей літачок...— вона нагнулася й підняла з підлоги Сашкового літачка, — я залишу собі на пам'ять. Про наш перший урок.

І веселими очима глянула на Сашка. Усі в класі полегшено заусміхалися.

Джерело: Горбатюк В. І. Золоті кораблі: Оповідання. — К.: Веселка, 1986.